

ONZE DE SETEMBRE

Ignasi Garcia Barba

PERSONATGES

JOSEP MARIA.

DOLORS

RAMON

TAQUILLERA

ACOMODADORA.

JORDI

EULÀLIA

SERGEANT MARIANO

VEU LOCUTOR DE RÀDIO

Llum. A l'escenari, el RAMON interpreta un monòleg dirigit al públic, disfressat de Rafael Casanova i portant l'estandart de Santa Eulàlia.

RAMON- Benvolguts Conciutadans: Us demano que defenseu la ciutat fent un últim esforç i donant testimoni als que hauran de venir, que s'han executat les darreres exhortacions i esforços, protestant dels mals, ruïnes i desolacions que amenacen la nostra comú i afligida pàtria, i de l'extermini de tots els honors i privilegis, quedant esclaus como tots els altres espanyols enganyats, i tots en servitud del domini francès.

Mentre el RAMON diu el seu monòleg, en JOSEP MARIA i la DOLORS treuen el cap per les cortines, a banda i banda de l'escenari, observant el pati de butaques. JOSEP MARIA crida l'ACOMODADORA perquè s'acosti. Xiuxillegen. El RAMON, fart, els crida l'atenció.

RAMON- Xxxxt!!

JOSEP MARIA i ACOMODADORA deixen de parlar. L'ACOMODADORA se'n va al fons del pati de butaques. RAMON continua amb el seu monòleg.

RAMON-però confiem, malgrat tot, que com a veritables fills de la pàtria i baluards de la llibertat, us presenteu tots als llocs assenyalats per vessar gloriosament la vostra sang i la vostra vida pel Rei, pel seu honor, per la pàtria i per la llibertat de tota Espanya.

Mentre el RAMON recita el seu monòleg, entra la TAQUILLERA a la sala.

L'ACOMODADORA i ella parlen en veu baixa.

ACOMODADORA- ¿Qué haces aquí?

TAQUILLERA- Vinc a veure l'espectacle, nena, que em passo la vida venent les entrades però mai puc veure res.

ACOMODADORA- Pero, ¿y tu entrada?

TAQUILLERA- ¿Cómo que mi entrada? Nena, no em toquis els ovaris o acabarem malament, tu i jo, ¿eh?

JORDI i EULÀLIA *(a la taquillera i l'acomodadora)*- Xxxt!!

JORDI *(en veu baixa, a l'acomodadora i la taquillera)*- Ja està bé, home, una mica d'educació.

EULÀLIA *(en veu baixa, protestant)*- La gent ja no té respecte.

TAQUILLERA- No estava parlant amb vostès, així que mirin l'espectacle i deixin de tocar els collons.

EULÀLIA *(escandalitzada)*- Tu ho sents, Jordi? Quina barra!!

JORDI- A nosaltres no ens parli d'aquesta manera que poso una reclamació, eh?

TAQUILLERA- Ui, sí, mirin com tremolo.

ACOMODADORA *(intercedint)*- Bueno, calma, no hay que ponerse así...

RAMON *(que continua amb el seu monòleg mentre els altres parlen al pati de butaques)*- Ciutadans, avui som aquí per salvar la llibertat del Principat i de tota Espanya. Senyors, fills i germans: avui és el dia que ha de recordar el valor i les glorioses accions que en tots temps ha executat la nostra nació. No digui la malícia o l'enveja que no som dignes de ser catalans i fills legítims de nostres majors. Per nosaltres i per la nació espanyola lluitem. Avui és el dia de morir o vèncer. I no serà la primera vegada que amb glòria... *(s'atura empipat i parla al pati de butaques)* Ja

n'hi ha prou!! Ho sento, Senyors, però jo amb tot aquest enrenou no puc seguir!!

Josep Maria, faci alguna cosa!

El JOSEP MARIA surt a escena.

JOSEP MARIA- Sí, ja va sent hora. Dolors, Nicoleta, tanqueu les portes!

DOLORS surt a escena.

DOLORS (a Acomodadora)- ¿Ya ha entrado todo el mundo, Nicoleta?

ACOMODADORA- Sí.

DOLORS i ACOMODADORA van a tancar amb clau les portes d'accés a la Sala. El JORDI i l'EULÀLIA estan desconcertats.

JOSEP MARIA- Si no li parles en català no n'aprendrà mai!

ACOMODADORA (a Josep Maria)- No se amoïne, que yo sólo lo parlo una miqueta, pero entenderlo, lo entenc bastant bé.

JORDI (a l'Eulàlia)- Escolta, el programa de mà diu alguna cosa de tot això?

EULÀLIA (consultant el programa de mà)- No. Aquí posa "Onze de Setembre". Segur que no ens hem equivocat d'espectacle?

(Mentre l'escena continuà, el JORDI i l'EULÀLIA pregunten als espectadors que tenen al costat, davant i darrera sobre l'assumpte -"vostès no ho troben estrany?", "En sabien alguna cosa, d'això?" "No serà d'aquests espectacles on et fan sortir a escena, oi? A mi em fa molta vergonya.", etc.-)

TAQUILLERA- Es pot saber què esteu fotent, Nicoleta?

JOSEP MARIA- Ho veus? Ella li parla en català!

ACOMODADORA (*a la taquillera, mentre tanca les portes*)- Tranquila, Conchita, ahora el Senyor Josep Maria nos lo contarà a todos.

DOLORS (*un cop han tancat les portes*)- Ja pots començar, Potxolo.

JOSEP MARIA- Que no me diguis “Potxolo” en públic, quants cops t’ho he de dir? (*Al Públic*) Senyors i Senyores, Benvolguts Socis del Club Social Narcís Puigsacalm, que tinc l’honor de presidir. Com vostès ja saben, el Tribunal Constitucional ha prohibit finalment celebrar el referèndum per la Independència de Catalunya i també ens ha prohibit cedir els nostres locals com a col·legi electoral a les entitats que estavem disposades a fer-ho...

Mentre el JOSEP MARIA parla, l'ACOMODADORA agafa de bambalines diversos objectes típics d'una jornada d'eleccions (taules i cadires d'escola, una urna, un rètol que diu “Col·legi electoral. Taula Única”, sobres i paperetes amb el “Sí” i el “No”... El RAMON s'ho mira tot des d'escena absolutament desconcertat, sense reaccionar. A partir d'aquest moment hi ha dos focus d'atenció simultanis: l'escenari i el pati de butaques.

JOSEP MARIA- ... Però la Junta del Club, d'acord amb moltes altres entitats, ha decidit seguir endavant amb aquesta iniciativa. Per això al llarg de la setmana els hem enviat cartes...

ACOMODADORA (*protestant, al Josep*

<i>Maria</i>)- Podrían ayudar, ¿no? Que esto pesa bastante. JOSEP MARIA- En català, sis plau Nicoleta! En català, fes un esforç, dona! ACOMODADORA (<i>protestant</i>)- No, si el esfuerzo ya lo estoy haciendo, son ustedes los que no arriman el hombro. JOSEP MARIA (<i>al Ramon, per fer-la callar</i>)- Au, ajuda-la, a veure si així calla! RAMON- Jo? (<i>Divo</i>) Però si jo sóc Actor, no em dedico a posar escenografia. JOSEP MARIA- Que l'ajudis, et dic, Ramon!! O et faig fer hores extres a la botiga!! RAMON- D'acord, d'acord! Però ara no estem a la botiga, estem al Teatre. (<i>Divo</i>) I al teatre jo em dic Marlon Heston, així que si no li sap greu... <i>El RAMON ajuda de mala gana l'Acomodadora a posar els objectes electorals a escena.</i>	EULÀLIA- Ai, Jordi, em sembla que sí que és una d'aquestes obres modernes. Vols dir que l'entendrem? JORDI (<i>empipat</i>)- Doncs això s'avisa. Com es passin un pèl vaig i demano que em tornin els diners de les entrades. TAQUILLERA- Doncs ho té clar, perquè jo ja he fet caixa i he acabat la meva jornada laboral! JORDI- Vostè farà el que jo li digui, perquè sóc un espectador i aquí mano jo. TAQUILLERA- I una merda! El conveni col·lectiu ho diu ben clar. JORDI- Vol saber per on pel passo, jo, el seu conveni col·lectiu? EULÀLIA- Tranquil, Jordi. Esperem una mica a veure de què va tot això.
--	---

DOLORS- Tampoc cal que li parlis així, pobre noi. JOSEP MARIA- És que em treu de polleguera! <i>(als espectadors)</i> Perdonin. Deia que al llarg de la setmana els hem enviat cartes convocant-los a tots vostès, els nostres socis, en aquest teatre que hem llogat per fer la nostra representació anual, fora del club social per no aixecar sospites, atès que la nostra seu està vigilada per les autoritats i nosatres volem participar en aquesta jornada decisiva... DOLORS <i>(interrompent-lo)</i>- Així que no pateixin per la policia, no vindrà pas, es pensen que això només és una representació de teatre normal i corrent i no tenen ni idea del que està passant aquí... Així que no crec que vinguin, com això del teatre és cosa de minories selectes... <i>(DOLORS mira el públic atentament, cada cop més desconcertada)</i> Un moment... Josep	JORDI- Què diu, ara, aquest, que som socis? EULÀLIA- Tu t'has fet soci del club aquest a les meves esquenes? JORDI- Però què dius! Si no l'he sentit en ma vida! TAQUILLERA- Volen fer el favor de callar i deixar escoltar? EULÀLIA- És vostè qui no deixa escoltar! TAQUILLERA- Jo? El que em faltava per sentir!
--	---

Maria, vols dir que aquests són els socis del Club Social? Perquè jo no conec ningú. <i>JOSEP MARIA i DOLORS miren entre el públic.</i> JOSEP MARIA (<i>mirant al públic</i>)- Jo així no veig res. (<i>al tècnic</i>)- Nen, que pots encendre els llums de Sala? <i>S'encenen els llums de sala. El JOSEP MARIA i la DOLORS miren els espectadors atentament.</i> JOSEP MARIA- Aquell d'allà no és el Manel, el soci número 269? Sí, home, aquell d'allà, el que ara es posa guenyo? (<i>observen atentament l'espectador en qüestió</i>) DOLORS- Què dius, aquest és més lleig, que ja és dir molt. JOSEP MARIA- I aquella d'allà no és l'Enriqueta, la Secretària?	EULÀLIA- I ara què passa? Ja s'ha acabat l'obra? JORDI- No ho sé... EULÀLIA (<i>per l'espectador</i>)- Doncs la que té al costat tampoc es queda curta. TAQUILLERA- La que no es queda curta és vostè, Senyora, que és més lletja que un pecat, així que una mica de respecte pels altres espectadors. JORDI (<i>ofès</i>)- Serà possible? EULÀLIA (<i>ofesa</i>)- Tu has sentit el que m'ha dit?
--	---

DOLORS- No, l'Enriqueta no duu perruca. JOSEP MARIA- Doncs és veritat, no són els socis del Club.	
---	--

TAQUILLERA (*al Josep Maria i la Dolors*)- Però és que no s'adonen que són espectadors normals i corrents que han vingut a veure l'obra que hi havia anunciada?

JORDI (*a la taquillera*)- Vull posar una reclamació!

JOSEP MARIA (*al Jordi*)- Vol fer el favor de callar un moment?? (*a la taquillera*)
Segur que són espectadors normals i corrents?

TAQUILLERA- Vostès mateixos ho han vist, no?

JOSEP MARIA (*a Dolors*)- Però que no vas enviar les circulars als socis del Cercle convocant-los aquí??

DOLORS- Jo? Però si ho haves de fer tu!!

JOSEP MARIA- Vam quedar que ho faries tu, me'n recordo perfectament!!

DOLORS- Sí, home, i què més!! Duc la casa jo sola, duc la comptabilitat del Club jo sola, fins i tot duc la botiga jo sola, perquè el Senyor sempre està massa embolicat fent política i, és clar, algú ha de vetllar perquè no s'enfonsi el negoci, si tu no ho fas!! I a sobre pretens que envii jo les circulars? Però què t'has cregut? Que sóc la teva esclava?

ACOMODADORA (*des de l'escenari*)- Bueno, ¿llavors qué? ¿Hay referèndum o no hi ha referèndum?

JORDI- Ah, però aleshores és veritat això del referèndum?

EULÀLIA- Que no, Jordi, que tot és Teatre, però com és una funció d'aquestes modernes...

JOSEP MARIA- És clar que és veritat. Som aquí per votar en el referèndum per la independència de Catalunya, com s'està fent en aquests moments en altres indrets de Catalunya!!

ACOMODADORA- Llavors sigo poniendo tot això aquí al escenario, ¿no?

JOSEP MARIA- Sí, Acomodadora, sí...

RAMON- Però... i què passa amb la meua interpretació? M'he après fil pel randa el paper de Rafael Casanova al setge de Barcelona de 1714!! L'he repetit una vegada i una altra passant l'aspirador, dutxant-me, cuinant... fins i tot al wàter!! I ara em diu que no ha servit de res??

DOLORS- Perdona, Ramon, però...

RAMON- Marlon Heston!! Al món de l'espectacle em dic Marlon Heston!! Quants cops ho he de dir??

DOLORS- D'acord, d'acord... Mira, Marlon, jo t'ho hauria explicat, però el meu marit tenia por que ho anessis escampant.

RAMON- Sou uns poca vergonyes!!

JOSEP MARIA- Ep, ep, sense insultar, eh?

RAMON- I jo que em pensava que aquesta obra seria el trampolí de la meua carrera com actor!! Sou uns indecents!!

JOSEP MARIA- Escolta, a mi no em parlis així que t'acomio de la botiga, eh?

DOLORS- Ni se t'acudeixi! Per damunt del meu cadàver!!

ACOMODADORA (*interposant-se en la baralla*)- Bueno, bueno, tranquilos, haya Pan y después Gloria.

TAQUILLERA- Se dice "Haya Paz y después Gloria", nena.

JOSEP MARIA (*a la taquillera*)- I vostè faci el favor de parlar-li en català!

TAQUILLERA- Serà si em dóna la gana.

EULÀLIA (*al Ramon*)- Escolti, Senyor Marlon, si li serveix de consol... no ho feia pas malament. A mi el seu monòleg m'ha agradat.

RAMON- De debò?

JORDI- Sí, la cosa estava molt emocionant. Llàstima que tothom ja coneix el final de la història.

JOSEP MARIA- Au, menys xerrameca i anem per feina. (*Al públic*) Senyores i Senyors... lamento haver-los confós amb els Socis del Club Social Manel Puigsacalm... i lamento que cap dels nostres socis hagi vingut...

TAQUILLERA- Com vol que hagin vingut si no els han enviat la circular, gamarús?

DOLORS- Vostè no s'hi fiqui, Senyora!

TAQUILLERA- M'hi fico perquè em dóna la gana i perquè és el meu teatre!

ACOMODADORA- Hombre, Conchita, tuyo, tuyo no es. Trabajas aquí y ya está.

JOSEP MARIA (*al públic*)- Però ja que nosaltres estem aquí i vostès també, els proposo votar igualment en aquest referèndum que els tribunals espanyols han condemnat. Som aquí per saber si la gent de Catalunya vol o no la Independència. I això és totalment legítim. Allà, enmig de l'escenari, tenen l'urna que ha posat l'Acomodadora. Allà, les paperetes amb el Sí i el No. Una persona, un vot. Poden començar quan vulguin.

TAQUILLERA- Vostè què vol, que això se'ns ompli de fatxes i em destrossin el teatre?

JORDI- Doncs a mi això de votar igualment al referèndum no em sembla mala idea...

EULÀLIA- Però què dius? A mi això em sembla una presa de pèl! Aquestes coses s'avisen! (*a la resta d'espectadors*) Oi que sí, que tinc raó? Nosaltres hem pagat una entrada per veure un espectacle, no perquè ens obliguin a votar!

DOLORS- Però, Senyora, que ningú l'obliga a votar.

JOSEP MARIA (*a Dolors*)- Nena, no em fomentis l'abstenció que comencem malament!

EULÀLIA (*als actors*)- Saben què els dic? Que jo me'n vaig! (*als espectadors*) I vostès haurien de fer el mateix! (*comença a recollir les seves coses*)

JOSEP MARIA (*als espectadors, alarmat davant la possibilitat que marxin*) No, sis plau, entenc que tot això els ha agafat per sorpresa, però s'han de fer càrrec de la seva importància. Mirin... jo tinc una botiga d'electrodomèstics... Si es queden... rifaré una rentadora entre els qui votin!

JORDI (*li agrada la idea*)- Una rentadora?

ACOMODADORA- Y si yo voto también puedo part-... (*s'interromp.*) Uy, perdón. I si jo voto también puc participar?

DOLORS (*al Josep Maria*)- Sí, home, i què més? Per què no els convides a venir a sopar a casa, ja posats a fer? Ni rentadora. ni res de res, que hi ha crisi i el negoci està a punt de tancar!

JOSEP MARIA- I un secador de cabell?

DOLORS- Com es nota que no ets tu qui fa els números de la botiga! He dit que res! No hi ha rifa! Aquí o es vota per pròpia iniciativa o no es vota!

ACOMODADORA- ¿Qué dice? ¿Que sólo pueden votar los de Iniciativa?

TAQUILLERA- Escoltin, m'estan buscant problemes. Com el director del teatre s'assabenti del que està passant aquí....

ACOMODADORA- No es tu responsabilidad, Conchita, tú sólo te encargas de vender las entradas.

TAQUILLERA- També tens raó, nena. Saben què els dic? Que per la merda que em paguen no penso donar pas la cara pel director, així que facin el que els doni la gana.

JORDI (*a l'Eulàlia*)- Va, dona, no te'n vagis, que si votem encara ens pot tocar una rentadora...

DOLORS- Que no hi haurà sorteig, he dit!!

EULÀLIA (*anant cap a la porta, empipada*)- Nosaltres ja tenim rentadora, i encara que no em tinguéssim no em penso quedar aquí ni un segon més. (*arriba a la porta*)
Facin el favor d'obrir la porta!

JORDI (*resignat, als actors*)-Mirin, a mi el que volen fer no em sembla malament, però si la meva Senyora se'n va, jo també.

ACOMODADORA- ¡De aquí no se va nadie! ¡Y si alguien quiere la llave, que venga a quitármela! (*desafiant, mostra la clau i la deixa caure dins la seva pitrera*)

DOLORS- Això mateix, que vingui a treure-me-la (*deixa caure la clau dins la seva pitrera, però com no en té tanta com l'Acomodadora, la clau cau estrepitosament a terra. La Dolors es queda tallada*)

ACOMODADORA (*convidant la Dolors a posar la clau dins la seva pitrera*)- Ponla, aquí, nena, que hay sitio para las dos. Donde mengen dos, mengen tres.

(*La DOLORS posa la seva clau dins la pitrera de l'ACOMODADORA.*
Ambdues miren desafiant l'EULÀLIA)

EULÀLIA- Doncs jo no em penso quedar parada, agafaré aquestes claus tan sí com no!

JORDI- Vols que ho faci jo, nena?

EULÀLIA- Com li posis una mà al damunt a la tia aquesta t'estampo contra la paret, em sents?

JORDI- Era broma, dona, era broma...

(L'EULÀLIA forceja amb l'ACOMODADORA. JOSEP MARIA, DOLORS, RAMON i TAQUILLERA intervenen per separar-les)

EULÀLIA- Que em donis la clau, et dic!

ACOMODADORA- No!

JOSEP MARIA- Senyora, sis plau, que estem fent un espectacle.

RAMON- Volen deixar de barallar-se?

DOLORS- I tu no aprofitis per fotre-li mà, Ramon, que t'estic veient!

EULÀLIA *(rendint-se)* Jo no puc, aquí fa falta un home *(prova de fer aixecar a alguns espectadors)* Vinga, vostè mateix, no s'atreveix a agafar-li les claus de la pitrera? O vostè? Va, home, que de passada s'endurà una alegria! I vostè què em diu? Va, home, agafi-li les claus de les mamelles, que és per un bé comú. *(Com cap dels espectadors masculins vol fer-ho, ella els mira decebuda)* És que no hi ha ningú que els tingui ben posats, en aquesta sala?

JORDI- Nena, i per què no ens quedem i votem? Jo tinc ganes de veure què surt, si la gent vol o no la Independència de Catalunya...

EULÀLIA- Tu el que ets és un gamarús i un bocamoll sense personalitat que fa el que li diuen els altres!

JORDI- Ep, ep, sense insultar, eh? Que jo estic segur que la majoria dels espectadors pensa com jo!

EULÀLIA- Ah, sí? Doncs, mira, ara ho veurem! *(Treu un paper i un bolígraf. Parla als espectadors)* Ara aniré passant per cada fila, i el que no vulgui votar i vulgui marxar a casa, que posi NOM, COGNOMS, DNI i signi

JORDI *(picat)*- Doncs jo dic el mateix, però a l'inrevés!! *(Treu un paper i un bolígraf. Parla als espectadors)* El que vulgui quedar-se i votar, que posi NOM, COGNOMS, DNI i signi!

(El JORDI i l'EULÀLIA van passant entre els espectadors recollint signatures)

TAQUILLERA- Aquesta sí que és bona! Ara hem de fer un referèndum per saber si volem fer un referèndum!

ACOMODADORA- Pues si hubieran tenido al Ceausescu, como nosotros en Rumanía, verías tú las ganas que tendrían de votar todos, después de tanto tiempo de represión.

JOSEP MARIA- No, si aquí també vam tenir el Franco, i quan es va morir al principi estàvem tots junts perquè sí volíem anar a votar, però ara cada cop vol votar menys gent.

ACOMODADORA- No entiendo muy bien. Què vol dir, que los de Junts per Catalunya hoy no pueden votar?

TAQUILLA- Nena, de vegades ets més burra... Encara no sé com t'has pogut deixar embolicar en tot aquest enrenou.

ACOMODADORA- El Senyor Josep Maria me ha dicho que cuando Cataluña sea independiente todo será mucho mejor: habrá más trabajo, los inmigrantes tendremos papeles y cobraremos más, la vivienda será más barata, pagaremos menos impuestos, los políticos no cobrarán comisiones ilegales...

TAQUILLERA- Quina barra! A ti no te han hablado de Cataluña, niña, te han hablado de Disneylandia.

JOSEP MARIA *(ofès)*- El sarcasme no és una actitud constructiva, senyora. Així no es fa país!

TAQUILLERA- L'ajudarà, vostè, la Nicoleta, si la fan fora del Teatre per haver-los ajudat a interrompre l'obra?

JORDI *(de sobte reconeix un dels espectadors)*- Què hi fas aquí, Jiménez? *(empipat)*

Així que t'agafaves la baixa perquè tenies la grip , oi? Quina barra! Saps que a l'oficina ara em toca carregar també amb la teva feina? Ets un desgraciat, Jiménez!

(El JORDI vol agredir l'espectador, però la TAQUILLERA, el RAMON i l'ACOMODADORA l'agafen per impedir-ho. El JOSEP MARIA i la DOLORS corren per ajudar-los també a subjectar el JORDI)

TAQUILLERA- Però què fa? Aquí no vull baralles! Si es volen barallar, surtin al carrer!

JORDI *(a l'espectador, forcejant amb els qui el subjecten)*- Au, va, Jiménez, surt al carrer, si tens pebrots, i arreglem això com dos homes!

EULÀLIA- Tranquil·litza't, Jordi. *(a l'espectador)* I tu Jiménez, també... Quina barra! Per culpa teva el pobre Jordi fa una setmana que s'ha d'endur feina a casa i ha de treballar fins les tantes de la nit!

TAQUILLERA *(a l'espectador)*- També s'han de tenir pebrots, eh?

(l'EULÀLIA continua recollint signatures)

JORDI *(als qui el subjecten)*- Deixeu-me, deixeu-me!

ACOMODADORA- ¿Nos promete que se comportará?

RAMON- O l'hem de lligar a una columna la resta de la nit?

DOLORS- Doni'ns la seva paraula que no li farà res al Jiménez!

JORDI *(resignat)*- D'acord, ho prometo! *(El deixen anar. A l'espectador)*- Però et juro que demà truco a l'empresa i ho explico als de dalt! Se't caurà el pèl, Jiménez, ja ho veuràs!

JOSEP MARIA (*al Jordi*)- Escolti, si no s'afanya la seva muller acabarà recollint més signatures en contra del referèndum que vostè a favor.

JORDI- Això ja ho veurem! (*a una espectadora*) Què, Senyora, vol signar per quedar-se a votar aquí el referèndum de la Independència?

(El JORDI continua recollint signatures)

RAMON (*decebut*)- Quina ràbia que no hi hagi funció, ara que venia la part on em podia lluir...!

ACOMODADORA- Ah, sí? ¿Y qué pasaba?

DOLORS- Era quan ferien a Rafael Casanova durant la batalla! Oi, Ram-... vull dir...Marlon? Per què no els hi ensenyes?

RAMON (*engrescat, comença a interpretar*)- Sí. Jo avanço entre les tropes malmeses de La Coronela, animant els combatents...

JOSEP MARIA (*a Dolors, en to confidencial, mentre parla el Ramon*)- Podem parlar un moment tu i jo?

(L'espectacle es ramifica en 3 situacions simultànies: el JORDI i l'EULÀLIA recollint signatures per a les seves respectives causes, el RAMON mostrant a la TAQUILLERA i l'ACOMODADORA el que havia de fer a la funció, i la DOLORS i el JOSEP MARIA parlant entre ells allunyats de la resta)

RAMON (<i>interpretant</i>) - la situació és desesperada, els francesos són a punt d'entrar a Barcelona, les reserves de	JOSEP MARIA- Es pot saber què coi et passa amb el Ramon?
--	--

pólvora s'han acabat, però tot i així el govern de la ciutat s'ha negat a capitular. En Casanova, Conseller en Cap, es presenta davant la multitud amb l'estandart de Santa Eulàlia, que segons la tradició només es mostra en públic en els moments de veritable perill per a la ciutat... La gent crida. Visca Casanova! Visca Santa Eulàlia! Visca la Verge de la Mercè!! Vis- ACOMODADORA (<i>contagiada pel discurs</i>)- Visca el Barça! TAQUILLERA- Però què dius, tu, ara? RAMON (<i>a Acomodadora</i>)- No, dona, no. Encara faltaven molts anys perquè es fundés el Barça. ACOMODADORA- Ah... Doncs... Visca l'Espanyol! TAQUILLERA (<i>empipada</i>)- Vols fotre el favor de callar i deixar-lo continuar? RAMON (<i>interpretant</i>)- Aleshores, una bala fereix a Casanova a la cama!! TAQUILLERA- Pobret! A quina part de la cama? RAMON- No ho sé, és igual.	DOLORS- Què vols dir? JOSEP MARIA- El defenses com si t'hi anés la vida. DOLORS- Jo? Però què t'empatolles! JOSEP MARIA- Primer em dius que si el vull acomiadar serà per damunt del teu cadàver. I ara li segueixes la beta engrescant-lo perquè faci de Casanova davant d'aquelles dues tòtiles, com si fossis la seva representant o alguna cosa d'aquestes! DOLORS- Què estàs insinuant?? JOSEP MARIA- Què passa? Teniu alguna cosa, tu i el Ramon? Sou amants o què? DOLORS- Però com se t'acut! JOSEP MARIA- Perquè si és així m'agradaria saber-ho, m'entens? Si duc banyes, voldria saber-ho! DOLORS (<i>ofesa</i>)- Però què t'has pensat? Només sóc amable, el Ramon m'ha ajudat molt, a la botiga, mentre tu estaves preparant tot aquest enrenou del referèndum!! I això de la funció... és que em fa pena, el noi... Porta nits sense
--	---

TAQUILLERA- No, no és igual. No és el mateix a la cuixa, que al genoll, que al turmell...	dormir preparant-se el paper, i ara va i li espatllem el debut. Doncs almenys que es pugui lluir una estona, el pobre!
RAMON- Doncs... Al genoll.	JOSEP MARIA- Així... no sou amants?
TAQUILLERA- I va sagnar molt?	DOLORS- M'ofens, Josep Maria! No sé com pots pensar aquestes coses de mi!
RAMON- Sí.	Que sigui l'última vegada!
TAQUILLERA- I no li van fer una transfusió?	JOSEP MARIA- D'acord, d'acord, perdona! <i>(als espectadors)</i> I vostès què fan, xafarders? No veuen que és una conversa privada?
RAMON <i>(impacient)</i> - No! Puc seguir??	
TAQUILLERA- És clar, és clar...	
RAMON- En Casanova vol seguir allà, enmig del combat i, solemne, tot i estar greument ferit, diu:...	

EULÀLIA *(enllaçant amb la darrera frase del Ramon)*- Merda, se m'ha acabat la tinta del boli! Però he recollit un munt de firmes de gent que vol sortir d'aquí i marxar a casa, miri! *(li dona la llista al Josep Maria)*

JORDI *(picat)*- Doncs jo també n'he recollit un bon grapat, d'espectadors que es volen quedar i votar al referèndum! Miri! *(li dona la llista al Josep Maria)*

(El JOSEP MARIA estudia les llistes. El JORDI i l'EULÀLIA estan pendents del seu escrutini. La TAQUILLERA i l'ACOMODADORA s'acosten a xafardejar la llista. Aprofitant la situació, el RAMON i la DOLORS s'acosten l'un a l'altra)

RAMON (*en veu baixa*)- Què fèieu, tanta estona allà xerrant?

DOLORS- El meu marit sospita alguna cosa.

RAMON (*alarmat*)- No fotis! Però com....?

DOLORS- Després t'ho explico, ara no és el moment.

JOSEP MARIA (*després de fer el recompte, satisfet*)- Ho sabia! La majoria vol quedar-se i votar!

EULÀLIA- No!

JORDI (*a l'Eulàlia, burleta*)- Au, et fots, et fots, et fots! I els que heu votat per marxar també us foteu! (*comença a fer "botifarra" a alguns espectadors, burleta*)

JOSEP MARIA- Ràpid, Dolors, constituïm la taula electoral. Jo seré el President, tu la Vocal Primera i el Ramon el Vocal Segon.

ACOMODADORA- Jo també puedo ser vocal?

DOLORS- És que...només poden haver dos vocals, Acomodadora.

ACOMODADORA- Bueno, pues consonante, si a mí no me importa.

(De sobte se sent una sirena apropant-se pel carrer. El soroll va creixent.)

RAMON-Què és això?

EULÀLIA- Semblen els bombers...

JORDI- Més aviat una ambulància.

TAQUILLERA- No, l'ambulància fa "tariiiroo-tariiiroo..." i això fa "naaaaniii-naaaaniii"

JOSEP MARIA- Doncs seran els bombers.

DOLORS- Potser és l'alarma d'algun cotxe.

JOSEP MARIA (*renyant al públic*)- A veure, si l'alarma és del cotxe d'algun de vostès, ja poden córrer a aturar-la ara mateix, no ens convé cridar l'atenció.

ACOMODADORA- ¿No serà la policia?

JOSEP MARIA- Com vols que sigui la policia, tros d'ase, si no saben res del que està passant aquí dins??

(Finalment se sent una frenada en sec al carrer, davant del teatre. La sirena deixa de sonar).

MARIANO OFF (*parlant per un megàfon*)- Els parla la policia! Sabem el que està passant allà dins!

DOLORS (*al Josep Maria, irònica*)- Noí, l'has ben encertada!

MARIANO OFF- Els donem 5 minuts perquè deixin anar els hostatges per la porta de la l'esquerra i surtin amb les mans enlaire!

ACOMODADORA- ¿Qué dice? ¿Que tenemos que soltar a los hostatges de Esquerra? ¿Y qué pasa con los de los otros partidos?

JOSEP MARIA- Aquí no hi ha hostatges, Nicoleta! Tota aquesta gent s'ha quedat aquí per pròpia voluntat!

EULÀLIA- Jo no!

JOSEP MARIA- Bé, doncs tots menys la Senyora aquesta!

ACOMODADORA (*als espectadors*)- A ver, ya han oído a la policía, los de Esquerra que se levanten y vayan saliendo.

DOLORS- D'aquí no es mou ningú! No m'he passat dos mesos portant la botiga, la casa i la comptabilitat del club social fins acabar gairebé boja perquè ara tot se'n vagi a la merda en un tres i no res! Ramon, fes alguna cosa!

RAMON- Jo?

JOSEP MARIA- Estic d'acord, Dolors. D'aquí no es mou ningú fins que la gent no hagi votat!

JORDI- I com s'ha pogut assabentar la policia del que està passant en aquest teatre?

TAQUILLERA- Només té una explicació: algun dels aquí presents ha trucat pel mòbil a la policia quan ha començat tot l'enrenou.

(TOTS es miren entre ells, acusadors. TOTS neguen haver trucat -“ep, a mi no em mireu, eh?” “Jo no estat”, “Jo no duc mòbil”. “Al meu se li acabat la bateria, ho veieu?” “Jo l’he apagat just abans que comencés la funció”, etc- Un cop s’adonen que no han estat ells, miren els espectadors amb suspicàcia)

JOSEP MARIA- Doncs ha hagut de ser un dels espectadors.

DOLORS- O una de les espectadores.

EULÀLIA- Doncs jo li vull dir una cosa a l'espectador o espectadora que ha trucat la policia: Ben fet!

JORDI- Però nena!!

EULÀLIA- Tant de bo hagués estat jo, però se m'ha acabat la bateria del mòbil just abans d'entrar al Teatre.

JOSEP MARIA- Està clar que aquí hi tenim un esquiol!!

DOLORS- O una esquirola!!

JOSEP MARIA- Comproveu si algú té el mòbil encès!!

(Tots els ACTORS, excepte l'EULÀLIA, es passegen entre les butaques, buscant un mòbil encès)

TAQUILLERA (*als espectadors*)- Com enxampi algú amb el mòbil encès, se l'empassa, jo aviso!!

EULÀLIA- Quina vergonya!! No s'adonen que estan fent un espectacle?

MARIANO OFF- Els parla el sergent Mariano Téllez de la policia! Només els queden 2 minuts!

JOSEP MARIA (*mentre els altres continuen buscant el mòbil encès*)- Coi, si és el Mariano! Potser encara tindrem sort!

TAQUILLERA- Que el coneixen?

DOLORS- És veí nostre. Ens va comprar la tele, la nevera i el renta vaixelles a la botiga.

RAMON- I li vam fer un descompte que no vegis!

JOSEP MARIA- Com que li va fer descompte?

DOLORS- I què hi has de dir, tu, ara? Si abans estaves disposat a rifar una rentadora entre tota aquesta gent!

JOSEP MARIA- Però això és diferent, està en joc la Independència de Catalunya!

JORDI- Doncs si coneixen al tal Mariano... Per què no li diuen que es faci l'orni i ens deixi fer?

EULÀLIA- Jordi! Tu no t'hi fiquis!

JORDI- Mira, maca, ja hi estem tots ficats fins el coll. I amb la policia allà fora, el que ara toca és parlamentar i arribar a un acord.

ACOMODADORA (*que ha estat buscant el mòbil encès fins ara*)- No hay ningún móvil encendido. (*assenyalant*) Pero esos estaban fent manitas, aquel estaba jugando amb la Nintendo, esos dos de allí darrera se estaban morreando y aquel estaba dormint.

JOSEP MARIA- Gràcies, Nicoleta. Tu no els perdis de vista per si de cas.

DOLORS- Hem d'explicar-li al Mariano el que està passant aquí dins. Segur que ho entendrà.

JORDI- I com ho fem?

ACOMODADORA- Salga a hablar con él, Senyor Josep Maria.

JOSEP MARIA- Jo?

ACOMODADORA- Si a mí me ha convencido de lo importante que es el referéndum, seguro a él también le convence.

TAQUILLERA- Santa innocència...

RAMON- No crec que el Mariano tingui ganes de parlar amb nosaltres.

JOSEP MARIA *(atemorit davant la idea de sortir a parlar amb la policia)*- Sí... és veritat.. Segur que no té ganes de parlar... I a més... si surto... ja sabrà qui és el cervell de tot això i... i... i pel bé de les altres entitats que han obert la seva seu per celebrar el referèndum, no ens convé que sàpiga jo també hi estic embolicat.

(Piquen amb força des de fora a una de les portes d'accés a la Sala)

MARIANO OFF- Josep Maria, abans que continuïs amb aquesta bogeria, vull parlar amb tu!

TAQUILLERA- Caram! Doncs sí que està ben informat, aquest Mariano.

JOSEP MARIA *(als espectadors)*- Com enxampi al qui ha fet la trucada el mato! Em sentiu? El mato!!

MARIANO OFF- Josep Maria, obre'm la porta i parlem. Vinc sol i desarmat, no tinguis por, no penso detenir ningú... encara.

DOLORS- Josep Maria, l'hem d'obrir, ve disposat a parlar.

RAMON- Deixi'l entrar, home. Nosaltres el recolzarem.

EULÀLIA- Jo no! I els que m'han signat el paper de queixa tampoc!

JOSEP MARIA- Home... potser si veu que som majoria... *(als espectadors)* A veure: que aixequin la mà els qui vulguin que obri la porta i expliqui al Mariano això del referèndum.

TAQUILLERA- Aquesta sí que és bona, ara hem de fer un referèndum per decidir si hem d'explicar això del referèndum.

EULÀLIA- Això, això, votin perquè obrin les portes i ens deixin marxar.

(S'aixequen mans. Els actors animem als espectadors a aixecar les mans. A continuació comencen a comptar els braços aixecats)

MARIANO OFF *(mentre fan el recompte)*- Va, que no tinc tot el dia!!

DOLORS *(a l'Acomodadora, sense que els altres ho sentin)*- Mira, Nicoleta, obrim i que sigui el que Déu vulgui.

ACOMODADORA- ¿Pero y el recuento de votos?

DOLORS- A fer punyetes, el recompte! Tu fes-me cas a mi, que sé el que em faig.

(L'ACOMODADORA es treu una clau de la pitrera i obre la porta sense que se n'adonin els altres actors. Entra el MARIANO, amb uniforme de sergent de la policia municipal)

MARIANO- Que t'has tornat boig, Josep Maria?? Tu saps l'embolic en el que t'has ficat??

JOSEP MARIA- Però a tu qui t'ha obert?

MARIANO- Com pots aturar una funció de Teatre, segrestar el públic i obligar-lo a participar en un referèndum il·legal?

JOSEP MARIA- I des de quan un referèndum és il·legal? No saps el que diu la Carta Fundacional de les Nacions Unides? “Volem fomentar entre les nacions relacions d’amistat basades en el respecte al principi d’igualtat de drets i AL PRINCIPI DE LLIURE DETERMINACIÓ DELS POBLES!”

ACOMODADORA- Qué bien parla!

JOSEP MARIA- Un poble té dret a decidir si vol ser independent! Si se li treu el dret a decidir, se’l converteix en un poble d’esclaus!

MARIANO- No m’ho posis més difícil, Josep Maria, que tinc als de la Central que treuen foc pels queixals amb el que està passant aquí! He aconseguit convèncer-los que abans de cridar els anti-disturbis em deixin parlar amb vosaltres. I si sortiu ara mateix en ordre, aquí no ha passat res. Oi que m’entens?

JOSEP MARIA- T’ho agreixo, Mariano... Però no pot ser.

MARIANO- No t’adones que això que vols fer és constitucional? Que un Tribunal ho ha prohibit? Dolors, a veure si vostè li pot fer entendre.

DOLORS- Ho sento, Mariano, però jo hi estic tan ficada com ell.

ACOMODADORA- I jo. Conchita, ¿no dices nada?

TAQUILLERA- Ai, Déu meu... Sí, jo també.

JORDI- I jo.

MARIANO- Ramon, a veure si tu... (*S’adona que va disfressat*) de què coi vas disfressat?

RAMON- De Rafael Casanova, Conseller en Cap de Barcelona l’Onze de Setembre de 1714! Però no he pogut fer l’obra i he perdut la meva gran ocasió de llençar-me a la Fama. I no em diguis Ramon, diga’m Marlon!

MARIANO- Doncs... Marlon... tu que sembles una persona sensata... Per què no els dius als teus companys que deixin córrer tot això?

RAMON- Doncs perquè... perquè... Jo també hi estic d'acord! Per què un eslovac té dret a decidir i jo no? Per què un lituà, un letó, un eslovè, un macedoni, un ucranià, un bielorús té dret a ser independent i jo no? Perquè jo sóc català? I es que un català no té ulls? No té mans, òrgans, proporcions, sentits, afectes, passions com la resta? No el nodreixen els mateixos aliments? Si ens punxen, no sagnem? Si ens fan pessigolles, no riem? Si ens emmetizen, no morim? I si ens ultratgen, no ens defensarem? Si ens assemblem en tot als altres Pobles, també ens hi assemblem en això.

(TOTS –excepte l'EULÀLIA i el MARIANO- aplaudeixen al RAMON. El RAMON saluda com un actor)

MARIANO- És la vostra última paraula?

JOSEP MARIA- Sí.

MARIANO- Doncs em sap greu, nois. Us heu ficat en un bon embolic. Que consti que jo he fet tot el que he pogut. Adéu.

(Va per marxar, però l'EULÀLIA l'atura)

EULÀLIA- Un moment! Jo vull marxar amb vostè, no hi vull tenir res a veure amb aquesta gent! I aquí hi ha més espectadors que volen marxar, ja ho veurà, preguntí, preguntí!

MARIANO- És veritat, això?

DOLORS- Nosaltres no volem retenir ningú contra la seva voluntat.

JOSEP MARIA- I tant que no! *(als espectadors)* Si algú vol marxar, aquest és el moment!

ACOMODADORA- Ya lo han sentido, ahora o nunca.

RAMON- Després ja no tornaran a tenir una altra oportunitat.

(Efectivament, aquest serà l'únic moment de l'espectacle que els espectadors que ho desitgin podran marxar de l'espectacle -Si abans o després d'aquest moment hi hagués algun espectador que volgués marxar, que la DOLORS i/o el JOSEP MARIA facin obrir la porta a l'ACOMODADORA excepcionalment per fer-lo sortir-. L'EULÀLIA va per sortir, però s'adona que el JORDI es queda)

EULÀLIA *(desconcertada)*- Et quedes, Jordi?

JORDI- Sí, Eulàlia, em quedo. Però tu fes el que hagis de fer.

EULÀLIA- Per què? Si ells volen prendre partit, que ho facin. Però tu no cal que facis res.

JORDI- És que... no fer res ja és prendre partit, Eulàlia. I ja estic fart de veure les coses per la tele. Avui les coses estan passant aquí... i ja que sóc aquí... no ho vull desaprofitar.

(Es miren. Pausa)

MARIANO *(a l'Eulàlia)*- Va, Senyora, que l'estic esperant.

EULÀLIA- Em quedo.

TOTS ELS ALTRES- Què?

EULÀLIA- No vull deixar sol el meu marit. Però que consti que jo penso votar en contra!

JOSEP MARIA- Doncs aleshores no cal que es quedi, Senyora.

TAQUILLERA- Ep, ep, ep! Si això és un referèndum, aquí s'accepta tant el SÍ com el NO. O si no ens anem tots a casa i jo la primera!

DOLORS- No vols votar, tu, Mariano, abans de marxar? Mira, a l'escenari hi ha l'urna. I a les taules, les paperetes amb el SI i el NO.

(El MARIANO sembla que dubta. Fa unes passes cap a l'escenari però finalment s'atura)

MARIANO- Gràcies, Dolors, però... una cosa és el que jo vulgui fer i una altra el que haig de fer. Em sap greu. *(Torna a la porta d'accés a la Sala. Quan va per sortir, s'atura)* Mireu, farem una cosa *(li dóna un walkie-talkie al Josep Maria)* Si canvieu d'opinió, m'ho dieu pel walkie. I jo també us aniré informant del que passa per si això us ajuda a repensar-vos-ho. *(als espectadors)* I vostès ja es poden anar preparant per quan els anti-disturbis comencin a llençar gasos lacrimògens, colla d'inconscients.

(El MARIANO surt. L'ACOMODADORA tanca la porta amb clau i se la torna a guardar a la pitrera)

JORDI- Pensen que ho ha dit de debò, això dels gasos lacrimògens?

EULÀLIA- Ai, Jordi, que començo a penedir-me d'haver-me quedat.

TAQUILLERA- Doncs haver fotut al camp, Senyora, que aquí ningú la reté contra la seva voluntat.

EULÀLIA *(pels espectadors, amb rancúnia)*- Si algun d'aquests que abans m'ha signat la protesta hagués donat la cara i s'hagués aixecat per marxar, potser sí que jo també

ho hauria fet. Però ja els veu: ells llencen la pedra i després amaguen la mà. Si s'han de refiar d'aquesta gent per valorar els resultats del referèndum, ho tenen molt malament.

RAMON- Però i què fem si comencen a llençar gasos? Ens ofegarem tots!

TAQUILLERA- I una merda! No passaran! Al magatzem hi ha mascaretes d'aquestes d'un sol ús, que t'agafen el nas i la boca amb una beta. Però no sé on paren, hauran d'ajudar-me a buscar-les.

JOSEP MARIA- D'acord. Dolors, Ramon, acompanyeu-nos! Nicoleta, reforça les portes perquè no puguin entrar! Vostè, Jordi, agafi el walki aquest per si el Mariano ens ha de dir alguna cosa. *(als espectadors)* I vostès, si volen votar, facin el favor d'esperar que constituïm la taula electoral, no trigarem gaire.

(JOSEP MARIA, TAQUILLERA, DOLORS i RAMON desapareixen entre les bambalines per anar al magatzem. La NICOLETA comprova si les portes d'accés a la Sala estan tancades amb prou força)

EULÀLIA- De veritat, Ramon, no sé com permets que aquest home et doni ordres. Si estem en aquest embolic és per culpa seva.

ACOMODADORA- Senyor Jordi, usted que parece fuerte, ¿me podría ayudar a reforzar las puertas para que no las tiren avall?

JORDI- És clar, és clar. Té, Eulàlia, agafa això un moment. *(li entafora el walkie-talkie a l'EULÀLIA i se'n va amb l'ACOMODADORA cap a l'escenari)*

EULÀLIA- Doncs a mi no em dóna la gana d'aguantar aquesta andròmina. Apa, tingui, aguant-la vostè!! *(Li dóna a un espectador)*

JORDI (*resignat*)- D'acooord. Però sis plau, féu una comprovació a veure si funciona, que només faltaria que ara estigués espatllat i es pensessin que no volem parlar amb ells.

(L'ACOMODADORA aparta unes cortines de l'escenari i deixa al descobert un munt de mobles, baguls i altres estris pesants. A partir d'aquest moment es produeixen dues situacions simultànies: una amb l'ACOMODADORA i el JORDI i una altra amb l'EULÀLIA i l'ESPECTADOR a qui ha entaforat el walkie-talkie)

JORDI- Què és tot això?	EULÀLIA (<i>a l'espectador del walkie</i>)-
ACOMODADORA- Es la escenografía de la obra que se representa als matins. Lo agafarem tot y lo duremos allá para bloquear las puertas por si quieren echarlas avall.	Va, ja ho ha sentit, digui alguna cosa! Per exemple... “Hola, hola, comprovant si el walkie-talkie funciona!”
JORDI- Pretén que jo sol l'ajudi a carregar tot això?? Però si trigarem tres anys i un dia!	<i>(L'espectador acaba dient això o alguna cosa semblant¹)</i>
ACOMODADORA- Tiene razón. (<i>Pensa. Se li acut una idea</i>). Ja lo tinc! (<i>als espectadors</i>) A veure, necesito hombres forts que nos ayudin a llevar	MARIANO OFF (<i>pel walkie</i>): Aquí el sergent Mariano Téllez. Amb qui parlo? Vostè no és el Josep Maria. Canvi.
	EULÀLIA (<i>a l'espectador</i>)- Digui-li que el Josep Maria ha hagut d'anar al wàter i que ara se'n cuida vostè. Va!

¹ En cas que l'espectador sigui massa tímid o no es mostri col.laborador, l'EULÀLIA li treu el walkie amb alguna frase de desaprovació tipus “s'ha de ser inútil, eh?” i li dona a un altre espectador més col.laborador.

tot això fins allà! Voluntaris? <i>(Presumiblement, no n'hi haurà o n'hi haurà pocs)</i> JORDI- Quina barra! Vostès, molt mirar còmodament des del seu seient, però res de donar un cop de mà, oi? Doncs ho farem a dit. Nicoleta, esculli als més forts! <i>(El JORDI i l'ACOMODADORA es passegen entre els espectadors triant els més forts. Si cal, els fan aixecar i els toquen el bíceps i les cuixes. Mentre busquen candidats, comenten coses tipus “massa escanyolit”, “mare meva, que bo que està aquest!” “mira aquell, com s'amaga per escaquejar-se”, etc. Als espectadors seleccionats els fan pujar a l'escenari. Un cop acaben la selecció, el JORDI i l'ACOMODADORA també pugen a l'escenari)</i> JORDI- I ara, ajudin-nos a portar tot això	<i>(L'espectador acaba dient això o alguna cosa semblant)</i> MARIANO OFF <i>(pel walkie)</i>- Entesos. I em pot dir el seu nom, sis plau? Canvi. EULÀLIA <i>(a l'espectador)</i>- No li digui, que el posaran a la llista negra i encara acabarà a la presó! Digui-li que li sap greu, però s'estima més no dir-li el seu nom. <i>(L'espectador acaba dient això o alguna cosa semblant)</i> MARIANO OFF <i>(pel walkie)</i>- No m'estranya que no me'l vulgui dir, deu estar cagat de por amb tot això del segrest, oi? Canvi. JORDI <i>(que ho ha sentit, a l'espectador)</i>- Digui-li que no l'han segrestat, que vostè s'ha quedat aquí per pròpia voluntat per poder votar al referèndum. Va! <i>(L'espectador, pressionat pel</i>
---	--

fins les portes d'accés a la Sala. ACOMODADORA- Pero vayan amb compte, que el director del espectáculo matinal tiene muy mala llet, y como trenquen algo, nos la va a montar. <i>(Els espectadors seleccionats carreguen els mobles, seguint les indicacions de l'ACOMODADORA i el JORDI, que de vegades els renyen perquè –segons el seu criteri- maltracten l'escenografia de l'espectacle matinal. Un cop arriben a les portes, ho amunteguen tot allà – seguint les indicacions de l'ACOMODADORA i el JORDI- per fer una barricada que reforci les portes de possibles escomeses des de l'exterior de la Sala)</i>	<i>JORDI, acaba dient això o alguna cosa semblant)</i> JORDI- Així m'agrada. <i>(i continua amb la selecció d'espectadors per carregar mobles)</i> MARIANO OFF <i>(pel walkie, a l'espectador)</i>- Miri, a veure si pot convèncer el Josep Maria i la Dolors que deixin córrer aquesta bogeria, els queda poc temps, perquè els de la Central ja han avisat a... <i>(Es talla la comunicació. L'EULÀLIA li agafa el walkie a l'espectador)</i> EULÀLIA- I ara què passa? <i>(parla pel walkie)</i> Hola? Sergent Mariano? <i>(No hi ha resposta. A l'espectador, renyant-lo)</i> Veu el que ha fet? L'ha espatllat! Si és que no es poden deixar aquestes coses en mans d'irresponsables!
---	---

(Tornen a escena JOSEP MARIA, DOLORS, RAMON i TAQUILLERA, portant piles de mascaretes d'un sol ús)

JOSEP MARIA- Aquí estan les mascaretes. Au, repartiu-les entre els espectadors!

ACOMODADORA *(al Josep Maria, mentre els altres reparteixen les mascaretes)*-

Senyor Josep Maria, hemos barrado las puertas por si quieren entrar mientras hacemos el referéndum.

JORDI *(pels espectadors que han col·laborat)* I aquests Senyors ens han ajudat, un aplaudiment per a ells, que s'ho mereixen! *(a un espectador, renyant-lo)* No com altres, que s'escaquejen a la primera de canvi per no fotre brot.

(Els ACTORS aplaudeixen als espectadors que han col·laborat. El RAMON, la DOLORS i la TAQUILLERA continuen repartint mascaretes)

EULÀLIA *(al JOSEP MARIA, tornant-li el walkie-talkie)*- Tingui el walkie-talkie, em sap greu, però el senyor aquell d'allà l'ha trencat *(senyala l'espectador en qüestió)*

JOSEP MARIA *(a l'espectador, renyant-lo)*- Ah, sí? Doncs ara per la seva culpa ens hem quedat incomunicats, què li sembla? Eh? A veure si anem una mica més amb compte, amb les coses dels altres!

MARIANO OFF *(pel walkie)*- Josep Maria, Josep Maria, em sent? Canvi!

JOSEP MARIA- Ah, doncs encara funciona. *(al walkie)* Sí, Mariano, digues.

MARIANO OFF *(parlant pel walkie)*- Què? Ja ha tornat del wàter? Podem parlar?

JOSEP MARIA *(desconcertat, a l'EULÀLIA)*- D'on ho ha tret, això del wàter?

EULÀLIA *(mentint)*- A mi no em miri, li ha dit ell. *(Senyala a l'espectador que tenia el walkie-talkie)*

JOSEP MARIA (*a l'espectador en qüestió, empipat*)- No li hauria pogut dir una excusa més elegant??

MARIANO OFF (*pel walkie-talkie*)- Josep Maria, em sap greu però els de la Central han avisat els antidisturbis i ja són de camí. Arribaran en qualsevol moment. Repenseu-vos-ho o entraran com una allau amb les porres.

ACOMODADORA- ¡No podran entrar, Senyor Josep Maria, que las puertas están muy bien barradas! ¡Antes pasará un camello por el ojo de una aguja que un antidisturbios por la puerta de este teatro!

JOSEP MARIA (*pel walkie*)- Ja ho has sentit, Mariano. Seguim endavant amb el referèndum! I ara perdona, però haig de tallar la comunicació. (*apaga el walkie*)

JORDI- Per què talla la comunicació?

JOSEP MARIA- No vull que sàpiguen que aquí ens estem preparant per si ens ataquen amb gasos.

ACOMODADORA- Qué llest és usted, Senyor Josep Maria.

JOSEP MARIA- Hi ha algun altre lloc pel que puguin entrar?

TAQUILLERA- Per les clavegueres. Hi ha un accés directe des del lavabo dels vestidors, però gairebé ningú ho sap. A més, si arribessin fins allà algú els hauria d'obrir des d'aquí dins, així que no hi ha perill.

JORDI- Com deu estar anant el referèndum a la resta de Catalunya? Se n'hauran sortit?

JOSEP MARIA- Ja m'agradaria saber-ho, no es pensi.

DOLORS- Ja hem repartit les mascaretes.

RAMON- Com és la gent, allà n'hi ha un que m'ha demanat en veu baixa si a la seva sogra li'n podia donar una foradada.

TAQUILLERA- Doncs allà n'hi havia una que estava tan acollonida amb això dels gasos que m'ha fet pena i l'hi he donat dues.

(Mentre continuen parlant, el RAMON es treu un i-pod de la butxaca, es posa els cascs i comença a seguir el ritme de la música que està sonant. Els altres no se n'adonen)

DOLORS- Ara tu i la Nicoleta els heu de donar instruccions de com les han de fer servir aquí dins.

TAQUILLERA i ACOMODADORA- Nosaltres??

DOLORS- És clar, vosaltres dues treballeu al Teatre, coneixeu les sortides d'emergència, tindreu algun pla d'evacuació, sou les ideals.

TAQUILLERA- Entesos. Nicoleta, ven. *(xiuxiueja alguna cosa amb l'ACOMODADORA, però no sentim la conversa)*

JOSEP MARIA *(s'adona que el RAMON escolta un i-pod)*- Què fas amb això?

RAMON- Escolto música. Me l'he endut per relaxar-me entre escena i escena durant l'obra. *(Ressentit)* Sí, l'obra on feia de Rafael Casanova i que al final se n'ha anat a la merda! Saps quina vull dir, oi?

EULÀLIA- No es queixi tant, que al cap i a la fi ha passat del Setge de Barcelona al 1714 al setge d'aquest teatre al 2017, tampoc hi ha tanta diferència.

DOLORS- Doncs si hem d'acabar igual que aquells barcelonins de 1714, anem llestos!

JOSEP MARIA- No siguis derrotista, Dolors! *(prenent-li el i-pod i els auriculars al RAMON)*- Deixa-me'l un moment.

RAMON- Però què fa??

JOSEP MARIA- Vull sintonitzar les notícies de la ràdio, a veure si diuen alguna cosa del que està passant amb el referèndum als altres llocs. Potser se n'han sortit millor que nosaltres.

(el JOSEP MARIA es posa els cascs i sintonitza la ràdio, buscant una emissora amb notícies. La DOLORS, el RAMON, el JORDI i l'EULÀLIA es queden amb ell, pendents del resultat de la seva recerca. La TAQUILLERA i l'ACOMODADORA deixen de parlar. LA TAQUILLERA puja a l'escenari i es queda al prosceni. L'ACOMODADORA es queda enmig del passadís central)

TAQUILLERA *(parlant als espectadors com una hostessa d'avió que explica les mesures de seguretat i d'emergència)*- El Teatre disposa de dues vies d'evacuació: una a la part de davant i que constitueix la porta principal, i una sortida d'emergència situada darrera les bambalines.

(Mentre la TAQUILLERA parla, l'ACOMODADORA il·lustra mímicament les seves explicacions, com fan les hostesses dels avions en aquests casos)

TAQUILLERA- Poden accedir a ambdues sortides d'emergència tant pel passadís central com pels passadissos laterals. En cas d'un atac amb gasos lacrimògens els preguem que mantinguin els respallers dels seients verticals i que es posin les mascaretes que els ha proporcionat la Companyia, d'aquesta manera *(es posa la mascareta)*, procurant que la beta quedi ben agafada al clatell i que la mascareta quedi ben subjecta i tapi el nas i la boca, sense deixar cap escletxa. Un cop la tinguin posada, respirin amb normalitat. Sis plau, posin-se les mascaretes per comprovar que ho fan correctament.

(La TAQUILLERA i l'ACOMODADORA passen entre els espectadors per comprovar que es posen correctament les mascaretes. Si cal, els rectifiquen. Un cop han finalitzat les seves comprovacions, tornen a la seva posició inicial)

TAQUILLERA- És important que abans d'ajudar al seu veí de seient a posar-se la mascareta, se la posin primer vostès. I els recomanem que no es treguin les mascaretes mentre duri la votació i fins el recompte final. En nom de la Companyia, els desitgem que tinguin un referèndum molt agradable.

JOSEP MARIA *(empipat, per l'i-pod)*- Això és una porqueria, no sintonitza cap canal de notícies.

JORDI- Eulàlia, encara duus el transistor a la teva bossa?

EULÀLIA *(protegint la bossa)*- Sí, però no us el penso donar! A la mamà no la fiquis en això!

DOLORS- Ni que fos el tresor de la reina de Saba

JORDI *(als altres)*- És el transistor de la meva sogra, li va donar a l'Eulàlia perquè el dugués a que li arreglessin l'antena però mai se'n recorda de portar-lo.

JOSEP MARIA *(a l'Eulàlia)*- Dona, facis càrrec, és l'única manera que tenim de saber què està passant allà fora.

EULÀLIA- No em dóna la gana!

(La TAQUILLERA, la DOLORS i l'ACOMODADORA forcegen amb l'EULÀLIA per agafar-li la bossa. Finalment li prenen)

EULÀLIA- I això ho consideren democràtic, vostès?

DOLORS- És la veu de la majoria, Senyora.

(Li regiren la bossa, buscant el transistor. Treu un consolador. Tots miren l'aparell, sorpresos. L'EULÀLIA es posa nerviosa)

JORDI- Nena, què hi fa això a la teva bossa?

RAMON- Home, em sembla que està clar.

EULÀLIA- No és meu!

TAQUILLERA *(irònica)*- Aleshores de qui és? De la seva mare, com el transistor?

EULÀLIA- No! És... *(improvisa)* És d'aquesta Senyora, que m'ha demanat que li guardés mentre s'emprovava la màscara antigàs. Tingui, Senyora *(li dóna el consolador a una espectadora)* I faci el favor de deixar aquestes coses a casa, que un teatre no és lloc per fer servir aquests aparells!

ACOMODADORA *(que continua remenant la bossa de l'Eulàlia)*- Ya he encontrado la radio *(la mostra, triomfal)* Vamos a ver qué dicen las noticias.

JORDI *(a l'Eulàlia, en to confidencial)*- Tu i jo ja parlarem a casa.

(L'ACOMODADORA prova de sintonitzar la ràdio, però hi ha moltes interferències)

JORDI- Ho veuen? Té l'antena trencada.

RAMON- Potser si fem com amb els mòbils i busquem un lloc on se senti millor...

JOSEP MARIA- Té raó, Jordi. Endavant, Nicoleta.

(La NICOLETA es passeja per la sala, passant entre les files de seients, buscant un lloc on se sintonitzi bé la ràdio. Els ALTRES actors la segueixen, passant també si cal entre els seients dels espectadors. L'EULÀLIA aprofita

per parlar-li en veu baixa a l'espectadora a la que ha entaforat el consolador)

EULÀLIA-Me'l pot tornar, sis plau? *(l'espectadora li torna)* Gràcies. Si vol després li dic on el vaig comprar, que veig que se'l mira amb bona cara.

(Els altres aconseguixen finalment sintonitzar la ràdio)

VEU LOCUTOR RÀDIO- ... ens arriben trucades de Barcelona, de Vic, de Castellciutat, de Cardona, del Lluçanès i de molts altres indrets del Principat, anunciant que el referèndum sobre la independència de Catalunya s'estan duent a terme malgrat la prohibició dels Tribunals...

(TOTS els actors- excepte l'EULÀLIA- expressen la seva satisfacció amb crits, comentaris i gestos)

VEU LOCUTOR RÀDIO- ... Ens ha arribat la notícia que a Vallparad² el Club Social Narcís Puigsacalm ha constituït un col·legi electoral en un Teatre on s'ha segrestat al públic, però segons fonts municipals el seu intent ha acabat amb la irrupció de la policia anti-disturbis a la Sala i amb la detenció de tots els responsables...

JOSEP MARIA *(apaga la ràdio, indignat)* Ho heu sentit?

DOLORS- Quina colla de mentiders!

EULÀLIA- I què? Potser encara no ha passat, però acabarà passant, t'ho dic jo.

ACOMODADORA- ¿Y entonces qué pasará conmigo? ¿Me devolverán a Rumanía?

² O a la població en s'estigui representant l'obra

JOSEP MARIA- No sigueu derrotistes! Ja ho heu sentit, a molts llocs no s'han fet enrere i han desafiat l'autoritat. I són justament els llocs que al 1714 van plantar cara als Borbònics! Això és un senyal! D'aquí n'ha de sortir alguna cosa de profit!
(*connecta el walkie talkie*) Mariano, em sents? Canvi.

MARIANO OFF (*pel walkie*)- Sí. Com va, per aquí dins? Canvi.

JOSEP MARIA (*pel walkie*)- Ets un impresentable! Les has fet tu, les declaracions aquestes que diuen que els anti-disturbis han entrat i ens han detingut a tots? (*espera resposta però no se sent res*) I ara per què no contesta?

ACOMODADORA- Tiene que decir, "Canvi", Senyor Josep Maria. Si no no le contestarà.

JOSEP MARIA- Bajanades! On s'és vist que sigui tan important dir "Canvi"!

MARIANO OFF (*pel walkie*)- Sí, jo he fet aquestes declaracions esperant que vosaltres les escoltéssiu, a veure si amb sort us preneu seriosament el que us pot passar si continueu allà dins. Canvi.

JOSEP MARIA- Doncs sàpigues que ara mateix constituïrem la taula electoral i la gent podrà començar a votar quan vulgui, apa! (*apaga el walkie*) Aquest Mariano em treu de polleguera! (*a la DOLORS i el RAMON*) No li torneu a fer mai més un descompte si ve a la botiga, em sentiu? Mai més! (*als espectadors*) Senyors i Senyores, en aquests moments s'obre oficialment aquest col·legi electoral. Poden passar a votar quan vulguin, mostrant el seu carnet a qualsevol dels tres integrants de la taula.

(*Els membres de la taula electoral, el JORDI i la TAQUILLERA són els primers en votar*)

ACOMODADORA- ¿Yo también puc?

DOLORS- És clar, Nicoleta, tu ets tan catalana com nosaltres.

ACOMODADORA- Bueno... tanto... tanto... (*molt angoixada*) Hay algo que les tengo que dir... Algo que no me dará nunca dret a considerarme catalana del tot.

(El to de culpa de la NICOLETA ha despertat una gran expectació entre la resta d'ACTORS, que s'hi acosten esperant la confidència d'un secret terrible)

ACOMODADORA- Es que yo... yo... (*amb molta dificultat*) ¡No sé bailar sardanas!

TOTS (*traient-li importància*)- ¡Aaah! ¡Bah!

TAQUILLERA- Si és per això, tu tranquil·la, ets tan catalana com el que més. Cada cop hi ha menys gent que sàpiga ballar sardanes.

JORDI (*a l'Eulàlia*)- Tu no votes, Eulàlia?

EULÀLIA- No puc! Aquest col·legi electoral no reuneix prou garanties constitucionals.

RAMON- Què vol dir?

EULÀLIA- No té cap espai que garanteixi el secret de vot. Tothom pot veure quina papereta agafa el qui vol votar.

DOLORS- I què? Vostè ja ha dit abans en públic que pensava votar en contra de la Independència.

EULÀLIA- Ja, perquè a mi no em fa res dir-ho! Però i ells? (*pels espectadors*) Potser no volen que vostès sàpiguen el que voten.

RAMON- I què suggereix, Senyora?

EULÀLIA- Haurien de muntar una cabina com les que hi ha als col·legis electorals de veritat, on la gent pugui triar la seva papereta en la intimitat.

TAQUILLERA- Li han dit que és una torracollons, Eulàlia?

JORDI- Ep, a la meva dona parli-li amb respecte!

JOSEP MARIA- No discuteixin! L'Eulàlia té raó, hem de garantir el vot lliure, directe i... secret.

DOLORS- I d'on traiem una cabina d'aquestes? Sortim fora i els demanem als anti-disturbis que ens la portin?

ACOMODADORA- Ahí entre bambalinas hay un guiñol desmontado de un espectáculo de titelles que se hace los caps de setmana. A lo mejor les puede servir.

JOSEP MARIA- Segur que servirà. Som-hi!

(TOTS excepte l'EULÀLIA surten d'escena per anar a buscar les peces del guinyol. L'EULÀLIA aprofita que s'ha quedat sola per agafar el walkie i connectar-lo.)

EULÀLIA *(pel walkie)*- Sergent Mariano? Que em sent? Canvi.

MARIANO *(pel walkie)*- Sí. Amb qui parlo? Canvi.

EULÀLIA- Amb Eulàlia Masllorens, una de les espectadores. Escolti, sé com poden entrar al teatre. Però m'ha de prometre que al meu marit i a mi no ens passarà res...

MARIANO *(pel walkie)*- L'hi prometo. Quina entrada és aquesta?

EULÀLIA- Doncs miri, es veu que l'accés és per les clavegueres i va a parar directament...

(L'EULÀLIA surt d'escena donant explicacions pel walkie. Entren a escena per l'altre costat de l'escenari la resta d'actors, portant diverses peces del guinyol –barres de ferro, cargols, cortines, anelles, plafons de fusta...-)

RAMON- Aquí té las peces per muntar la cabina del vot secret! Contenta, Senyora?

(busca l'Eulàlia amb la mirada) On s'ha ficat?

JOSEP MARIA *(als espectadors)*- De tota manera, si algú de vostès vol votar abans que això estigui muntat, només ens ho ha de dir al Ramon, a la Dolors o a mi i amb molt de gust dipositarem el seu vot dins l'urna.

RAMON *(donant un cop d'ull a les peces)*- Ens farà falta tornavís, clau anglesa i martell.

TAQUILLERA- A baix al magatzem hi ha una caixa d'eines. Si em volen ajudar a buscar-la trigarem menys.

DOLORS- Vés, vés, Josep Maria, jo em quedo aquí amb el Ramon per si algú vol votar.

(El JOSEP MARIA, la TAQUILLERA, L'ACOMODADORA i el JORDI surten d'escena. La DOLORS i el RAMON es queden sols)

RAMON- Ja era hora! *(Abraça la DOLORS)* Tenia unes ganes que ens quedéssim sols tu i jo...!

DOLORS *(apartant-se, incòmoda)*- Ramon, home, que hi ha gent... *(pels espectadors)*

RAMON- Aquests? Tu tranquil·la, no diran pas res.

DOLORS- I tu com ho saps?

RAMON- Que no ho has vist? Si nosaltres no els donem instruccions ells es queden al seu seient ben calladets, com si fossin estàtues. *(li grapeja el cul a la DOLORS)*
Com trobava a faltar aquest culet!

DOLORS *(apartant-se)*- Ramon, fes el favor! Davant d'aquesta gent, no! A més, m'ha posat nerviosa que abans el Josep Maria em fes preguntes sobre tu. Per mi que...

(S'atura, incòmoda per estar parlant d'aquest tema davant del públic. Li agafa la mà al RAMON i se l'enduu fora d'escena, entre bambalines)

DOLORS OFF- Per mi que té la mosca darrera l'orella.

RAMON OFF- No tinguis por, el teu marit és massa tou, i ja se sap: a qui és de mel, les mosques se'l mengen.

DOLORS OFF- Tu espera que li pugi la mosca al nas i veuràs.

RAMON OFF- Aquest? Però si és incapaç de matar una mosca. Au, va, dona, no em deixis amb la mel a la boca.

(Entra el JOSEP MARIA a escena amb un tornavís i es queda parat en sentir la conversa)

DOLORS OFF (*empipada*)- Deixa'm, t'he dit que aquí no!

RAMON OFF- Però si ara no ens veu ningú! Quina mosca t'ha picat?

DOLORS OFF- Deixa'm! La mel no és feta per la boca de l'ase!

RAMON OFF- La culpa és teva, per posar-me la mel als llavis!

DOLORS OFF- Ai, Ramon! No em toquis així que em perds! Ramooon!

RAMON OFF- No dissimulis, que sé que t'agrada.

(El JOSEP MARIA, fet pols per la situació, mira discretament cap a bambalines sense voler manifestar la seva presència als altres)

DOLORS OFF- Ai, sí, sí... Així...

RAMON OFF- Ho veus? Si és que quan vull sóc més dolç que la mel.

DOLORS OFF- Oooh.... Ramon... Així, així... No paris!

RAMON OFF- Ja saps què diuen: del capó la cuixa... i de la gallina la petxuga!

DOLORS OFF- Ai, sí! Com t'agrada tallar el bacallà!

RAMON OFF- I tu preocupada pel teu marit! Això li passa per no cuidar el que té!

DOLORS OFF- Tanta política, tanta política... i a mi que em bombin! No es poden llençar margarides als porcs!... Ai, sí, així, així...

(El JOSEP MARIA, fet pols, recula i fa veure que torna a entrar, fent-se notar)

JOSEP MARIA- He trobat un tornavís! Hola? Que no hi ha ningú?

(El RAMON i la DOLORS entren a escena precipitadament, arreglant-se dissimuladament la roba)

RAMON *(dissimulant)*- Estàvem... mirant si trobàvem una caixa d'eines per aquella banda.

JOSEP MARIA – I l'heu trobat?

DOLORS- N-no... I mira que hem buscat, eh?

JOSEP MARIA *(sarcàstic)*- Sí, segur que heu explorat ben a fons. No, si ja m'ho crec, que vosaltres dos no perdeu el temps. *(explotant)* A qui voleu enganyar!! Eh?? Si us he estat veient tota l'estona mentre éreu allà dins!! Així que no se'ls poden donar margarides als porcs, oi??

DOLORS- Josep Maria, deixa que t'ho expliqui...

(Camina cap a ells amb el tornavís, amenaçador. El RAMON i la DOLORS van reculant)

JOSEP MARIA- Avui quan acabem el recompte de vots, tu i jo també haurem acabat,
Dolors!

DOLORS- Però, Josep Maria....

JOSEP MARIA- I tu, Ramon...! Tu...!!

(Va per clavar-li el tornavís, però el RAMON es resisteix, espantat. La DOLORS crida i prova de treure-li al JOSEP MARIA el tornavís de la mà. Entren TAQUILLERA, ACOMODADORA i JORDI, amb diverses eines per muntar la cabina, alarmats pels crits)

JORDI- Però què fa, Josep Maria??

TAQUILLERA- Que s'ha tornat boig??

(Forcegen amb el JOSEP MARIA per treure-li el tornavís. Ell es resisteix, enrabiat)

JOSEP MARIA- Deixeu-me! Deixeu-me!! Jo els mato!!

(Finalment li treuen el tornavís. El JOSEP MARIA es desinfla i es deixa caure a terra)

ACOMODADORA- ¡Pero Senyor Josep Maria! ¡Me ha dejado usted de piedra! ¡No se puede ir por ahí matando a la gente con tornavises!

JOSEP MARIA *(destrossat)*- Què he fet?... Què he fet? *(a la Dolors)*- La culpa és meva... Tens raó, Dolors, la culpa és meva per pensar només en la política i deixar-te

a tu de banda. I és clar... com t'he deixat tantes hores sola amb el Ramon, que és un gos llebrer i sempre rastreja...

DOLORS- Au, va, tranquil·litza't...

(La DOLORS el tranquil·litza i amanyaga com si fos un nen petit. Ell es deixa fer)

RAMON *(a la Dolors, renyant-la)*- Ara al damunt el consoles?

DOLORS- Em necessita! És que no te n'adones?

ACOMODADORA *(al Jordi i la Taquillera, en to confidencial)*- Però què ha passat?

TAQUILLERA *(en to confidencial)*- Està clar, aquells dos s'entenen...

JORDI- ...i el Josep Maria els ha enganxat.

ACOMODADORA- ¡Ay, pobrecito! *(pels espectadors)* Fíjate, y a lo mejor estos lo sabían y no han dicho nada.

JORDI- Suposo que haurà estat per discreció...

TAQUILLERA- Sí, vés a saber... Potser a ells els està passant el mateix que al Josep Maria i no ho saben...

JORDI- Doncs no m'estranyaria, per allà n'hi ha un que té unes orelles tan grosses que semblen banyes, mireu. *(senyala un espectador)*

RAMON *(a DOLORS, que continua amanyagant el JOSEP MARIA com si fos un nen petit)*- Jo també et necessito...

DOLORS- No, Ramon... Tu em necessites a mi com necessites a qualsevol altra... *(al Josep Maria)* Què et sembla? Seiem ja a la taula electoral?

(El JOSEP MARIA li fa que sí amb el cap)

JORDI *(que ho ha sentit)*- Però i què passa amb la cabina del vot secret? Necessitem
ajut per munta-la!

DOLORS- Demanin ajut als espectadors.

RAMON *(dolgut per l'actitud conciliadora del Josep Maria i la Dolors)*- Jo ja no vull
ser vocal, m'estimo més muntar la cabina. Ho sento, Dolors, però tot això em
supera.

ACOMODADORA *(il·lusionada, fent saltets com una nena)*- ¿Puedo serlo yo, puedo
serlo yo?

DOLORS- D'acord, però primer busca voluntaris que ajudin a muntar la cabina.

ACOMODADORA- ¡Eso está hecho! *(als espectadors)* ¡A ver, voluntaris para muntar
la cabina! ¡I si no salen, los decidiremos a dit!

*(TAQUILLERA, JORDI, RAMON i ACOMODADORA es passegen entre el
públic buscant voluntaris o escollint-los a dit, si convé. Després pugen a
l'escenari i comencen a muntar la cabina. Mentre, la DOLORS i el JOSEP
MARIA, asseguts davant l'urna, es reconcilien)*

JOSEP MARIA- Em sap greu, Potxola, jo no et volia clavar el tornavís.	TAQUILLERA <i>(a un espectador voluntari)</i> - Tingui el tornavís i cargoli bé això.
DOLORS- Ja ho sé, Potxolo, tranquil, que ja et conec.	ACOMODADORA- Bueno, yo os dejo que tengo que ir a hacer de vocal en la taula electoral.
JOSEP MARIA- I ara què faràs? Em deixaràs?	JORDI- Dóna'ns un cop de mà, no, dona? Que una cosa no treu l'altre!

DOLORS- Quines coses dius!	ACOMODADORA- Es que me hace
JOSEP MARIA- Però es que jo t'estimo, Potxola! Sense tu no sóc res.	ilusión, nunca he estado en una taula electoral. Como no tengo los papeles en regla...
DOLORS- Si m'estimes com dius... per què no m'ho demostres? M'has deixat molt sola, Josep Maria.	JORDI- No fotis! I com és que està contractada en el teatre?
JOSEP MARIA- Ja ho sé. Sóc un impresentable. Si te'n vols anar... ho entendre.	TAQUILLERA- I a vostè qui li ha dit que està contractada? <i>(S'adonen que l'espectador o espectadors que els estan ajudant, escolten)</i>
DOLORS- Tu vols que me'n vagi?	TAQUILLERA- I vostès deixin de fer el tafaner i vagin per feina!
JOSEP MARIA- És clar que no.	ACOMODADORA- Y si no han votado, vengan conmigo a la taula electoral, que les apunto el nombre y el DNI para que voten.
DOLORS- Doncs demostra-m'ho. Cada dia. Que jo vegi que de debò m'estimes i tens ganes d'estar amb mi.	JORDI- Espera't, que potser volen que la cabina estigui muntada perquè puguin votar en secret.
JOSEP MARIA- I tu? Encara m'estimes?	ACOMODADORA- También es verdad.
DOLORS- A tu què et sembla, babau? <i>(Es miren, van per fer-se un petó, però...)</i>	

(Entren a escena l'EULÀLIA i el MARIANO)

MARIANO- Nois, s'ha acabat el festival!

(TOTS es queden molt sorpresos)

JOSEP MARIA- Mariano!

MARIANO- Va, tanqueu la paradeta i sortiu a fora abans que m'emprenyi. No em fareu treure la pistola, oi?

DOLORS- Però com has entrat?

TAQUILLERA- Ja m'ho imagino, per l'accés a les clavegueres que hi als vestidors, oi?

MARIANO- Això ara no importa.

ACOMODADORA *(per l'Eulàlia)*- Mira, el walkie-talkie, lo tiene ella. Amb raó no lo encontrábamos.

JORDI- I què fas tu amb el walkie-talkie, Eulàlia?

EULÀLIA *(angoixada i nerviosa)*- Jo...

MARIANO- Nois, prou xerrameca. Allà fora ja hi ha els antidisturbis amb els cascs, els escuts i les porres, esperant l'ordre d'entrar, que els arribarà des de la central en qualsevol moment.

ACOMODADORA *(alarmada)*- ¿Ah, sí? *(als espectadors)* ¡Ya lo han sentido, Señores, entrarán en cualquier momento! ¡Pónganse las mascarillas!

(L'ACOMODADORA, el RAMON i la TAQUILLERA es posen les màscares i passen amb pressa entre el públic obligant-lo també a posar-se les màscares)

JORDI- Eulàlia, encara no m'has contestat! Què fas amb el walkie-talkie?

EULÀLIA- Jordi... No m'ho posis més difícil, sis plau.

JORDI- Ho sigui... Que has estat tu que l'ha ajudat a entrar! No m'ho puc creure!

MARIANO- No la critiquin! És l'única persona que té una mica de seny!

EULÀLIA- Ho he fet per tu, Jordi! Per protegir-te! M'ha dit que a canvi d'ajudar-lo, a tu i a mi no ens passarà res!

JORDI- Ets una traïdora! Doncs, sàpiga, Mariano, que jo no em penso rendir!

(TOTS els altres, excepte l'EULÀLIA, s'afegeixen al JORDI amb frases com ara "Ni jo", "jo tampoc", etc.)

JOSEP MARIA- A més, el col·legi electoral ja està obert, la gent ha començat a votar.

MARIANO- No em toqueu els ous! Us repeteixo que aquest referèndum és il·legal! Els jutges l'han prohibit i amb això ja n'hi ha prou! *(Treu la pistola i els apunta)* Mira, ja m'heu inflat els pebrots! *(Carrega l'arma)* Va, desbloquegeu les portes de sortida i tots a fora!

JORDI- I una merda!! Doni'm la pistola!!

(Forceja amb el MARIANO per treure-li la pistola. TOTS els ALTRES – excepte l'EULÀLIA- s'afegeixen al JORDI i forcegen també amb el MARIANO per treure-li la pistola, però no ho aconsegueixen. Durant el forceig els ACTORS es van movent entre el públic –la idea és crear certa sensació de perill en l'espectador davant la possibilitat que l'arma suposadament carregada es dispari durant el forceig-. Finalment el JORDI aconsegueix treure-li l'arma i l'apunta.)

MARIANO- I ara què? Pensa disparar-me?

JORDI- Espero pel seu bé que no faci falta.

EULÀLIA- Però què fas, Jordi? Torna-li l'arma ara mateix! Que vols acabar a la presó?

JORDI- Si tu no l'haguessis fet entrar, tot això no hauria passat.

EULÀLIA- Ho he fet per tu, Jordi. Perquè t'adonis que aquests t'han menjat el "coco", com han fet amb la resta d'espectadors. Nosaltres veníem aquí a veure una obra de teatre, no a votar en un referèndum il·legal!

JORDI- Sé perfectament el que estic fent! I si tu volies marxar, haver-ho fet quan tenies l'oportunitat! Però no tens dret a decidir per mi!

MARIANO *(al Josep Maria)*- Josep Maria, fes alguna cosa. Aquest home ho està complicant tot massa. Digues-li que deixi d'apuntar-me i em torni la pistola.

DOLORS- No ha estat ell qui ha tret l'arma, has estat tu.

MARIANO- És veritat, i em sap greu. Deixeu-ho, córrer, fes-me cas. Tu en el fons ja saps que no us en sortireu, no tens perquè fer passar per això als altres i arrossegarlos amb tu.

(Silenci. TOTS, pendents del que li respondrà el JOSEP MARIA al MARIANO. El JORDI no deixa d'apuntar el MARIANO amb la pistola)

JOSEP MARIA- Com ha anat el referèndum a la resta de Catalunya?

MARIANO- Bé. Sense incidents.

DOLORS- I la policia no ha fet res?

MARIANO- No. No ha intervingut.

TAQUILLERA- I vostè per què no es fa l'orni, se'n va i ens deixa tranquils, com ha fet la policia a tots aquests altres llocs?

MARIANO- Jo potser sí podria fer-ho, a mi personalment no em sembla malament el que estan fent. Però els d'allà fora no sé si pensaran el mateix que jo. Estan molt empenyats, volen una víctima expiatòria i us ha tocat a vosaltres.

JOSEP MARIA (*sospira, resignat*)- Bé... Almenys a la resta de llocs ho han pogut tirar endavant. És un consol. (*Pausa breu*) Jordi, la pistola...

(JORDI dubta. Finalment li dona la pistola al JOSEP MARIA. El JOSEP MARIA l'hi torna al MARIANO. El MARIANO dubta uns instants, però finalment la guarda a l'estoig)

JOSEP MARIA- Així que els d'allà fora volen que rodi algun cap, si no, no es quedaran contents.

MARIANO- Sí.

JOSEP MARIA- Doncs va, sortiré amb tu i em presentaré com l'únic responsable. Amb això ja en tindran prou?

MARIANO- Sí.

DOLORS- Un moment! Jo també sortiré amb tu! Sóc igual de responsable!

JOSEP MARIA- Dolors, no cal que ho facis. Tot això va ser idea meua i t'hi vaig embolicar, amb un que acabi a la presó ja n'hi ha prou.

DOLORS (*orgullosa del seu marit, amb afecte, conciliadora*)- Que ja no te'n recordes?
“... en els bons i els mals dies, fins que la mort no ens separi.”

(Es miren i es somriuen amb afecte. Els altres també s'hi afegixen, d'un en un: “Jo també vinc”, “I jo”, “Jo també”, etc. L'últim en dir-ho és el Ramon)

EULÀLIA (*al Jordi*)- Però que t'has tornat boig? No hi vagis!!

JORDI- Deixa'm en pau!! Ja estic fart que em diguis sempre el que he de fer!! *(Als altres)* Va, traïem això de les portes.

(L'EULÀLIA seu enrabietada en una butaca, ignorant als altres. La resta d'actors comença a treure els objectes que bloquejaven les portes. Si sols no poden o triguen massa, poden demanar ajuda als espectadors.)

JOSEP MARIA *(un cop han desbloquejat les portes)*- La clau, Nicoleta. Obre.

(L'ACOMODADORA treu una clau de la pitrera. Obre el pany, però no obre la porta)

ACOMODADORA- Cuando quiera, Senyor Josep Maria.

(El JOSEP MARIA observa els espectadors, l'escenari, l'urna... en silenci).

JOSEP MARIA *(als espectadors, humil)*- Benvolguts Conciutadans: tal com va dir el Rafael Casanova l'Onze de Setembre de 1714, us demano que, fent un últim esforç, doneu testimoni als que hauran de venir que s'han executat les darreres exhortacions i esforços, protestant dels mals, ruïnes i desolacions que amenacen la nostra comú i afligida pàtria. Però no ens rendirem: tornarem a sofrir, tornarem a lluitar i tornarem a vèncer, com hem fet sempre.

Els ACTORS surten fora de la sala i tanquen la porta darrera d'ells. La llum de l'escenari i del pati de butaques s'apaga, deixant només un focus que il·lumina l'urna. La llum es va apagant fins arribar lentament al

FOSC